అనుమానం అంచుల్లో...

కలల అలల మీద సంబరాలు జరుపుకునే సగటు ఉద్యోగి అంటే కలవారి దృష్టిలో గానుగెద్దు. గానుగెద్దు జీవితమంటే దినదినగండం నూరేళ్లాయుషు. నూరేళ్ళాయుష్షంటే ... నూరు నెలల్లో గూడా చతికిల పడిపోవచ్చు.

పచ్చి నిజాలు మెదడు అరల్లో గిరికీలు కొడుతూంటే రోజుట్లాగే ఆఫీసులో అడుగు పెట్టాను. అలవాటు ప్రకారం అటెండెన్సు రిజిస్టర్లో సంతకించి నా సీట్లో కూచోబోతున్నాను. ఆఫీసు అటెండర్ అమరేశం రామబాణంలా దూసుకొచ్చి ధ్వజస్తంభంలా నుంచున్నాడు. కూచోవద్దని సైగ జేశాడు.

"సార్సార్ !" ఆ నాటి శ్రీరాముని చేతిలో శివధనుస్సులా వంగి నా చెవిలో బ్రహ్మోపదేశం చేస్తున్నట్లు, "అమలమ్మ ఎవడో కోన్‌కిస్కాగాడితో లేచిపోయిందంటా !" తాజావార్త ఊదేశాడు.

అదెట్లా ? నూటికి నూరుపాళ్లూ అమాయకురాలిలా కనిపించే అమల అంత పంజేసిందా ? కోరవయసులో ఉంది. దోరచూపులేమో కాని దొంగచూపు లున్నట్టనిపించదు.

సీట్లో కూలబడుతూ అటూ ఇటూ చూశాను. ఆడా, మగా తేడా లేకుండా తోటి ఉద్యోగులు కంప్యూటర్లు, కాయితాలు వదిలేసి గుసగుస లాడుకుంటున్నారు.

మా ఆఫీసరు కామేశ్వర్రావు గారంటే నిఖార్సైన మనిషని అప్పటి దాకా అందరికీ తెలుసు. అతనింటి కెదురింట కాపురముంటున్న అటెండర్ అమరేశానికి అందరి కంటే కొంచెం ఎక్కువే తెలిసుండొచ్చు.

కువకువలాడే కుందనబ్బొమ్మ అమల, మా ఆఫీసర్ కామేశ్వరరావు గారి గారాల పట్టి. అప్పుడప్పుడు ఆఫీసుకొచ్చి నేరుగా చాంబర్లో చొరబడుతుంది. వాళ్ల నాన్నగారికేవేవో కబుర్లు చెప్పి ఎంతో కొంత పర్సు ఖాళీ చేయిస్తుంది.

మూడు నెలల క్రితం వరకూ అమల అంటే నిప్పు లాంటిదనే అభిప్రాయం నాలో గాఢంగా ఉండేది. సప్తసముద్రాల లోతు తెలుసుకోవచ్చు కాని మనిషి లోతు తెలుసుకోలేమన్నారు, సీనియర్ సిటిజన్స్. ఓ ఫైన్ ఈవినింగ్, పచ్చని పార్కులో నా అభిప్రాయం నాకే ఎదురు తిరిగి, ఎద్దేవా చేసింది.

ఆ రోజు.. దినమంతా ఆఫీసు గోదాలో పహిల్వాన్లలా, బలిసిన పెండింగ్ ఫైళ్లతో కుస్తీ పట్టాను. అలసి అపసోపాలు పడుతూ ఇంటి కెళ్ళేసరికి ఇంటి ఇల్లాలు అంటే నా శ్రీమతి కాటుక కనురెప్పల్ని టపటపలాడిస్తూ స్వాగతించింది.

హమ్మయ్య ! కాస్సేపు సరదా పరదాల మీద తేలిపోవచ్చు.

.... ఊహల ఊయల ఎక్కబోయాను. ఆశలు ఆకాశంలో విహరిద్దామంటే నుదుటి రాత పాతాళంలో పాతేసిందన్నట్టు, బామ్మర్ది నక్షత్రకుడిలా ప్రత్యక్షమయాడు.

"హాయ్ బావాజీ ! బాగున్నావా ?" పల్లికిలిస్తూ చెయ్యందుకుని షేక్ హాండిచ్చాడు. "నేనప్పుడే వచ్చానోచ్ !"

ఛీ ... ! పానకంలో పుడక ! కూలబడ్డాను. పైకి మాత్రం బలవంతపు చిరునవ్వు అతికించుకున్నాను. బెటరాఫ్ అందించిన ఫుల్ చాయ కప్పు గటగటా ఖాళీ చేశాను. చాయోత్సాహం నరాల్లో స్వరాలు పలికింది. పీనుగులాగున్న ఉత్సాహం ఏనుగులాగైంది. ప్రపంచమంతా ఒక వైపైతే పెళ్లాం తమ్ముడు ఇంకోవైపన్నారు గదా ! బామ్మర్దితో సరదాగా కబుర్లు షురువైపోయినై. మాట మధ్యన బామ్మర్ది, "మీరు హైదరాబాదొచ్చి చాలా రోజులైంది గదా !" వాళ్లక్కయ్య వైపు చూస్తూ నాతో అన్నాడు.

అవిడూరు కుంటుందా ? "రోజులేమిట్రా ? నెలలు దాటి సంవత్సరాల్లో కొచ్చింది. ఎమ్మెల్లేగా ఎన్నికవగానే మంత్రి పదవొచ్చినట్టు మీ బావకు ప్రమోషన్‌తో పాటు సిటీకి ట్రాన్స్‌ఫరై రెండేళ్ల మూడు నెలలైంది, తెల్సా ?" కళ్లు తిప్పుతూ చెబుతూంటే మూతీ, ముక్కూ గమ్మత్తుగా కదిలినై. ఖాళీ కప్పు లోపలికి తీసుకెళ్ళింది.

"నాకీ రోజు ఇందిరాపార్కు చూపించాల్సిందే బావా !" పాత డిమాండ్ కొత్తగా ముందుంచాడు.

"ఇందిరాపార్కంటే లవర్స్ పార్కు. తెలుసా ?" నొప్పించక తప్పించుకోవాలనే ప్రయత్నమో బాణం వదిలింది. అది వంటింట్లోకి దూసుకెళ్లి వాళ్లక్కయ్యకు తాకింది.

"అయితే ఏంటటా ? మా తమ్ముడేమన్నా మూడు కాళ్ల ముసలోడా లేక మీలాగ ఇద్దరు పిల్లల తండ్రా ? పెళ్లి కాని బ్రహ్మచారండీ !" గర్వంగా దబాయించింది. బయటి కొస్తూ కొంగునడుముకు బిగించింది.

"అయితే బ్రహ్మచారుల్లో పెళ్లైన బ్రహ్మచారులు, పెళ్లి కాని బ్రహ్మచారులని రెండు రకాలుంటారన్న మాటా !" విషయం దారి మళ్లించాలనే ప్రయత్నం మరో బాణం వదిలింది.

"ఆ విషయమ్మీద అరగంట అనర్గళంగా మాట్లాడగలను. ఇపుడా లాజిక్కు మ్యాజిక్కు మాటలెందుగ్గానీ, వాణ్ని మన హీరోహోండా మీద ఇందిరాపార్కు తీసుకెల్తున్నారా లేదా ?" వీరనారిలా సవాలు విసిరింది.

నేను కాదంటే పిల్లలు ట్యూషన్నుండి రాగానే అవిడే ఆటోలో తీసుకెళ్లొచ్చు. అదో పెద్ద దుబారా ఖర్చు. బోధన్ నుండి వచ్చిన బామ్మర్దికి భార్య సపోర్టు లా జవాబైంది.

చాకచక్యాన్నంతా చంకలో మలిచిపెట్టి సరెండరవక తప్పలేదు.

జనసంచారంతో ఇందిరాపార్కు ఇంద్రప్రస్థనగరం లాగుంది. చుట్టూరా, మధ్య మధ్యన వరుసల్లో ఏపుగా పెరిగిన అశోక చెట్లు, రకరకాల పూలమొక్కలు, రంగురంగుల పూలు, ఫోకస్ లైట్ల వెలుతురు కప్పుకున్నై. చల్లని పిల్లగాలి ప్రియురాలి స్పర్శలా గిగింతలు పెడుతోంది. మేమిద్దరం ఓ మూలకెళ్లి కూచున్నాము. కత్తిరించిన గడ్డి మెత్తని పరుపు లాగుంది. ఎటు చూసినా కొంటె చూపుల జంటలే. రకరకాల ఫ్యాషన్ డ్రెస్సుల్లో కనిపిస్తున్నాయి. మాలాంటి మగజంటలు, ఒంటరిగాళ్లు తక్కువున్నారు. ప్రేమజంటలు నేరుగా చెట్ల చాటున అదృశ్యమవుతున్నాయి.

"అటు చూడు బావా ! ఆ జంట చిలకాగోరింకల్లా చూడముచ్చటగా ఉంది కదూ !" భుజాలు ఒరుసుకుంటూ మా వైపు వస్తున్న యువజంటను చూపిస్తూ, బామ్మర్ది సంబరపడిపోయాడు.

అబ్బాయి అందంగా ఉన్నాడు. వయసు పొంగుల అమ్మాయి ఇంకా అందంగా ఉంది. అరే ... ! ఆ అమ్మాయి అమల. మా ఆఫీసర్ గారమ్మాయే. అబ్బాయెవరో తెలీదు. కైపు కబుర్లలో ఉన్నారేమో, మా ముందు నుంచే వెళ్లి మావిగున్న మాటున మాయమయారు. ఇటు బామ్మర్దితో మాట్లాడుతున్నాను గాని అటు లోలోపల అనుమానం గోకుతోంది. లోహం ముక్క నాకర్షిస్తున్న అయస్కాంతంలా మనసు అటే లాక్కెళ్తోంది.

మనిషిని బోలిన మనుషులు బోలెడుండొచ్చు. ఆమెను గుర్తించడంలో నేను పొరపాటు పడొచ్చు. సముదాయించుకున్నాను.

ఓ గంట తర్వాత ఆ జంట బయటికొచ్చింది. ఒరుసుకుంటున్న భుజాలు, కొంటె నవ్వులు... అమలనేనా ? తేల్చుకోవాలనుకున్నాను. "ఏమ్మా అమలా, బాగున్నావా?" కావాలనే పలుకరించాను.

ఆమె అదరలేదు, బెదరలేదు. "బాగున్నానంకుల్ !" ఓ చూపు విసిరి వెళ్లిపోయింది.

కడుపులో కలబెట్టినట్టైంది.

మర్నాడు ఆఫీసులో గాలిదుమారంలా ఆఫీసర్ కామేశ్వర్రావు చాంబర్లో కెళ్లాను. అతని మొహం పూర్ణవికసిత కమలంలా మెరిసిపోతోంది. హుషారుగున్నాడు. విషయం తెలిస్తే ముఖారవిందం ముడుచుకుపోవడం ఖాయం. మొగ్గ దశలోనే అమల వ్యవహారం చక్కబడాలి.

"సార్ !" కుర్చీలో కూచుంటూ పలుకరించాను.

"యస్ !" నవ్వేశాడు. ఏమి సంగతన్నట్లు కళ్లతో అడిగాడు.

ఇందిరాపార్కులో చూసిందంతా పూసగుచ్చినట్టు చెప్పేసి నేత్తిమీదున్న బరువు దిగిపోయినట్టు ఫీలయాను.

ఆయన ముఖ కవళికలేమీ మారలేదు. "థ్యాంక్యూ ! గుడ్ న్యూస్ చెప్పారు" ఆనందించాడు.

ఐదు వేలు విలువ లేని ఇంటిని ఐదు లక్షల రూపాయలకు ఇన్సూర్ చేసి అది తగలబడిపోతుంటే సంబరపడిపోతున్న ఆసామి లాగయాడు. అవాక్కయాను. "పెళ్లీడు కొచ్చిన అమ్మాయి అలా తిరగొచ్చా సార్ ?" తేరుకుని ధైర్యంగా అడిగాను.

"కాలం వేగంగా పరుగెడుతోంది భాయ్ !" రింగ్ చేర్ వెనక్కు జేరగిలబడుతూ తృప్తిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు. "పెళ్ళీడు అమ్మాయిలు మాత్రమే అలా తిరగాలి. ఎందుకంటే పెళ్లిళ్ల మార్కెట్లో పెళ్లికొడుకుల కట్నం రేటు లక్షల్లోకి ఎగబాకింది. కట్నాల నుండి ఆడపిల్లలు బయటపడాలంటే ప్రేమ పెళ్లిల్లే శరణ్యం. మా అమ్మాయి అదే బాటలో నడుస్తుందంటే ... అది గుడ్ న్యూస్ కాదా ?" మురిసిపోయాడు.

ముందున్న కంప్యూటర్ ఎగిరొచ్చి నెత్తి మీద పడ్డట్టనిపించింది. "అయితే ... అమల అదృష్టవంతురాలంటారా ?" నా నుదురు పీట ముడేసుకుంది.

"నేను అనడం కాదు. కొద్ది రోజుల్లో మీరే అంటారు. కాలం కలిసొచ్చి ఆ ప్రేమ ముదిరి పెళ్లైపోతే నేను కూడా అదృష్టవంతుణ్నే అంటారు. కాపోతే గిట్టనివాళ్లు కుళ్లుకుంటారంతే."

"కాలం కలిసి రాకపోతే ఎట్లాసార్ ?"

"అతన్తో పెళ్లవదు. అంతే కదా ! అయినా మనం ఆశాజీవులం. మంచినే ఆశించాలి. లేనిపోనివి ఊహించుకుని వంకరటింకరగా ఆలోచిస్తే కంప్యూటర్ కీ బోర్డే కాళ్లనాగులా కనిపిస్తుంది."

"కీడెంచి మేలెంచమన్నారు పెద్దలు. కాలం కాటేస్తే ఎట్లా సార్ ?" అడగాలనుకున్నాను గాని, మొండిగా ఆఫీసర్తో వాదిస్తే దండి నష్టం జరగొచ్చు. బాంబు లాంటి సందేశం డూప్లికేటు టపాసులా తుస్సుమంది.

మరిప్పుడేమైంది ? పాపం అమల. ఆఫీసర్ పరువు మర్యాదలను మట్టిలో కలిపేసి, తన దారి తాను చూసుకుంది. ఛ్చ...! ఆయన ఆఫీసులో మొహమెత్తుకుని తిరగ్గలడా ? బహుశః అమ్మాయి అన్వేషణలో బయలుదేరుంటాడు.

నా ఆలోచన కర్థమే లేదన్నట్టు ఆఫీసర్ కామేశ్వరరావు ఠంచన్గా ఆఫీసు కొచ్చాడు.

"సార్, మిమ్మల్ని పెద్దసారు రమ్మంటున్నారు" అటెండర్ గొంతు అందరికీ వినబడింది.

పాపం ! కూతురు చేసిన నిర్వాకానికి అవమానాన్ని కక్కలేక మింగలేక ఎంత అవస్త పడుతున్నాడో ! ఇప్పుడతనికి 'ఏదో చిన్నపిల్ల, తిరిగొస్తుంది" అని సముదాయించాలా లేక పోతే పోయిందని ధైర్యం చెప్పాలా ? రెండూ కాక నేను చెబితే వినక చెడిపోయావని మందలించాలా ? సందిగ్ధంలో కొట్టుమిట్టాడుతూ చాంబర్లో అడుగు పెట్టాను.

"వెల్‌కం, రండి కూచోండి" అనుకున్నదేదో అవలీలగా సాధించినట్టు హర్షాతిరేకం వెలిబుచ్చాడు.

కలనా, నిజమా, ఒళ్లు గిల్లుకున్నాను. నిజమే !

"మీరు నాకు కంగ్రాట్స్ చెప్పాలి" కుడి చెయ్యి ముందు కొచ్చింది. అయితే అమల లేచిపోయిందన్న వార్త గాలికబురన్నమాట. చేతిలో చెయ్యి కలుపుతూ కూచున్నాను.

"విశేషమేమిటి సార్ ?" చిరునవ్వు పెదాల కతికించుకున్నాను.

"ఆ రోజు మా అమ్మాయి గురించి నేనేమన్నాను ?" మొహం అప్పుడే కొత్తగా ఓపెన్ చేసిన ఫైలు బేకర్‌లా నీట్‌గా ఉంది.

"ప్రేమ ముదిరి పెళ్లైపోతే..."

"కరెక్ట్ ! ఇప్పుడదే జరగబోతుంది. మా అమలా, ఆ అబ్బాయీ జంటగా వెళ్లిపోయారు. ఏ పోలీస్ స్టేషల్నోనో, గుళ్లోనో దర్జాగా పెళ్లి చేసుకుని ఝామ్మని తిరిగొస్తారు. కానీ ఖర్చు లేకుండా శుభం కార్డు పడిపోతుంది. అవునా ?" సూటిగా చూశాడు. ఆ చూపుల్లో ఎంత ఆత్మవిశ్వాసమో !

"ఇలాంటివీ రోజుల్లో మామూలై పోయినైగానీ ఆ అబ్బాయి ఎవరో, ఏం చేస్తున్నాడో కనుకున్నారా సార్ ?"

"అబ్బా, మీకన్నీ అనుమానాలే. మా అమ్మాయంటే ఏమనుకున్నారు ? ఆణిముత్యమండీ. అల్లాటప్పాగాడిని ప్రేమిస్తుందా ? నేను అతని గురించి, వాళ్ల కుటుంబం గురించి నలుగురి నడిగి ఆరాలు తీస్తుంటే వాళ్లమ్మానాన్నలకు తెలిసిపోతుంది. వెంటనే వాళ్లకు కట్నం కలరా సోకుతుంది." చూశావా నా ప్లాను ఎంత పకడ్బందీగా ఉందో అన్నట్టుగుందతని వాలకం.

"కావాలనే అడగలేదా లేక ఆఫీసు నుండి నేరుగా పేకాట క్లబ్బుకెళ్లి, ఏ రాత్రో ఇంటికెళ్లే అలవాటు అందుకంగీకరించ లేదా ?" పీకల దాకా వచ్చిన ప్రశ్నను మొహమాటం నమిలి మింగేసింది.

"అయితే ... కంగ్రాట్స్ సార్ !" అరువు చిరునవ్వుతో కరచాలనం చేశాను. ఆన్ చేసిన కలర్ టీవీలా కామేశ్వర్రావు కళ్లల్లో కాంతి పుంజాలు తళుక్కుమన్నాయి.

అతని అభిప్రాయం ఖచ్చితంగా తప్పని ఎలా చెప్పగలం ? నన్ను నేనే మందలించుకున్నాను.

ఆ రోజంతా ఆఫీసులో అదే విషయంపై వేడి గుసగుసలు, వాడి సమాలోచనలు సాగినై. మర్నాడు చల్లబడింది. మూడో రోజు చప్పబడింది. ఆ తర్వాత మరపు మబ్బు పొరల్లో కూరుకుపోయింది.

కాలచక్రం గిరగిరల్లో ఆర్నెల్లు గడిచిపోయినై.

అలవాటు ప్రకారం ఆ రోజు గూడా ఆఫీసుకు ఐదు నిమిషాలు ముందెళ్లాను. అటు ఆఫీసులో అడుగు పెడుతూంటే ఇటు అటెండర్ అమరేశం "సార్ ... హెడ్డాఫీసు నుండి ఫోను మీకే... రండి" పిలిచి ఫోన్ నా చేతి కందించాడు. అట్నుంచి వినబడ్తోంది.

"హల్లో... ఆఁ... మీరేనా ? అనుకోకుండా కామేశ్వర్రావు గారికేదో అర్జంట్ పని తగిలిందటా. మూడ్రోజులు లీవు కావాలని ఫోన్ చేశారు. మీరు ఇంచార్జ్‌గా పంజెయ్యండి. తాళాలు అటెండర్తో తెప్పించుకోండి" ఫోన్ మెస్సేజ్.

"అమరేశం ! కామేశ్వర్రావు సారింటికెళ్లి ..." నా మాట పూర్తి కాకముందే, "తాళం చెవులా సార్ ? ఇదో ... పొద్దున్నే నన్ను పిలిపించుకుని ఇది మీకివ్వమని సారు నాకిచ్చారు" జేబులోంచి తాళాలు తీసి, నా చేతి కందించాడు.

ఆఫీసులో సీనియర్ మోస్టను కాబట్టి ఆఫీసర్‌గారెప్పుడు లీవులో వెళ్లినా, ఆ బాధ్యత నానెత్తి మీది కొచ్చి కూచుంటుంది.

ఇప్పుడింత అర్జంటు పని ఏముందో ?

"అమరేశం ! కామేశ్వర్రావు గారి ఆరోగ్యం బాగానే ఉంది కదా ?" ఎందుకైనా మంచిదని అడిగాను.

"ఇయ్యాల్ల పొద్దున మన సారు డాబా మీద కాలుగాలిన పిల్లిలెక్క తిరుగుతున్నాడు. బాగానే ఉన్నాడు సార్ !"

"ఆ తిరుగుడు వెనక ఏముందటా ?"

"ఏమో కాని... వాళ్లమ్మాయి అమలమ్మ కన్పించింది. నిన్న రాత్రి వచ్చిందటా."

ఆర్నెల్ల క్రితం మాయమైన అమ్మాయి... మనసులో ఏదో వికారం, ఆపైన ఆపుకోలేని ఆసక్తి.

"అట్లానా ... అయితే ఆమె భర్తతో సహా వచ్చిందా ? ఎంతయినా మనాఫీసరు అదృష్టవంతుడే. అర్ధరూపాయి ఖర్చు లేకుండా అమ్మాయి పెళ్లి బాధ్యత తీరిపోయింది. సరే, అమల భర్త కనిపించాడా ?"

"వాళ్లింట్ల కొత్త మనిషెవ్వరూ కనిపించలేదు సార్ !"

కొత్త అల్లునికి మర్యాదలందాలి గదా ! పెళ్లిసంగతి అంతా నలుగురికి తెలిసేలా బంతి భోజనాలు పెట్టించాలాయె. దాని కోసమే ఆఫీసర్ గారు లీవులో ఉండొచ్చు. అల్లుడుగారు గదికే పరిమితం కావచ్చు. మనసు కుదుటబడింది.

యథావిధిగా నాల్గోరోజు ఆఫీసుకెళ్లాను.

"సార్ ! మన పెద్దసారు రెండ్రోజులు లీవు పెంచేసినారట. మీకు చెప్పుమన్నారు" అమరేశం చెప్పాడు.

అల్లుణ్ని సభ్యసమాజానికి పరిచయం చేస్తూ పార్టీ ఇవ్వాలంటే చాలా పనులుంటాయి. అయినా ఈ మూడు రోజుల్లో మంచి ముహూర్తం లేదేమో ! ఇంట్లో సత్యనారాయణ వ్రతమో, ఏదో చెయ్యాలాయె.

"అట్లానా ! వాళ్లమ్మాయి అమల, అల్లుడు గారితో ఇల్లంతా హడావుడిగా ఉండొచ్చు గదా !"

"అదేమీ కనబడలేద్సార్ ! మరి లోపలి సంగతి నాకు తెలీదు."

కామేశ్వర్రావు గారి పార్టీ కోసం ఆఫీసు స్టాఫంతా ఎదిరి చూస్తున్నారు.

మధ్యాహ్నం యూ.డి.సి. చేతులూపుకుంటూ వచ్చి నా ముందు కూచున్నాడు. "సార్ కామేశ్వర్రావు గారు మన బాస్ గదా ! వాళ్లమ్మాయి పెళ్లి పార్టీకి ఖాళీ చేతుల్తో వెళ్తే బాగుంటుందా ?" ప్రస్తావించాడు.

"నిజమే ! నేడో, రేపో పార్టీకి ఆహ్వానమొస్తుంది. మనమేదన్నా మంచి బహుమానం తీసుకెళ్తేనే మర్యాదగా ఉంటుంది. ఆ ఏర్పాట్లేవో చూడండి" సూచించాను.

"సరే... మన వాళ్లందరికీ చెప్తా సార్ !" అప్పుడే పార్టీకెళ్తున్నంత హడావుడిగా వెళ్లిపోయాడు.

రెండ్రోజులు ఎదురుచూపుల్లో గడిచిపోయినై. పార్టీకి పిలుపు రాలేదు. బహుశః దగ్గరి బంధువులకే ఆ పార్టీ పరిమితమై పోయిందేమో ! మూడోరోజు కామేశ్వర్రావు గారు ఆఫీసు కొచ్చారు. విషయమేమిటో తెలుసుకోవాలనే ఆసక్తి, వెంటనే చాంబర్లోకి నడిపించింది. తాళాలందిస్తూ, "అమ్మాయి అమల, అల్లుడు గారు, అంతా బాగున్నారా సార్ ." యథాలాపంగా అడిగాను.

"అల్లుడా, ఆయనెవరూ ?" ఎదురు ప్రశ్న. చూపుల్లో చిరాకు.

చలాకీగా మాట్లాడ్తూ, సినిమా హీరోలా సమస్యలన్నింటినీ సులువుగా పరిష్కరించే కామేశ్వర్రావు గారు వరల్డ్ కప్ క్రికెట్ మ్యాచ్ సెమీ ఫైనల్సలో ఓడిపోయిన క్యాప్టెన్‌లా కనిపించాడు.

నా కనుబొమలు ముడిపడినై. "అదేసార్ ! మన అమల ప్రేమించి పెళ్లాడిన..."

“ఊఁ !” నెత్తి కొట్టుకున్నాడు. “ఆ ప్రేమ వన్‌వే ట్రాఫిక్ లాగైందంటా. పెళ్లి దాకా రాక ముందే...” మాట పెగల్లేదు. అరచేతుల్లో గదవానించి, మోచేతుల్ని టేబుల్ కానించి కూర్చున్నాడు.

“అం ...టే ?”

“ఏం చెప్పాలి ? చెప్పుకుంటే పరువు పోతుంది” కళ్లల్లో మంచు తెరలు కదలాడినై.

“ప్లీజ్ సార్ ! వివరంగా చెప్పండి. మనం సన్నిహితులం గదా ! అసలేమైంది సార్ ?”

“నాకున్న సన్నిహితుల్లో హితులు మీరొక్కరే ...” చేతిగుడ్డతో కళ్లద్దుకున్నాడు. “ఆ బద్మాష్ ఏ మత్తుమందు చల్లాడో కాని, అమ్మాయితో వరంగల్లులో ఆర్నెల్లు జల్సాగా గడిపి, మాయ మాటలు చెప్పి మాయమైనాడట. అమ్మాయికి మూడో నెల. వాడేదో ఉద్యోగం చేస్తున్నానంటూ రోజూ ఏదో ఊరికెళ్లి వచ్చేవాడట. అంతటి తెలివితేటలున్న అమల, అమాంతం బోర్లపడింది. వాని పేరు, అడ్రసు అన్నీ బోగస్ అని తేలినై. ఎంత గాలించినా వాని ఆచూకీ తెలియలేదు. నిన్న అమలకు అబార్సన్ చేయించాను ...” గొంతు సహకరించడం లేదు.

ఆరని ఆవేదన లోపలి నుండి తోసుకొస్తుందేమో, మొహం టేబుల్ కతుక్కు పోయింది.
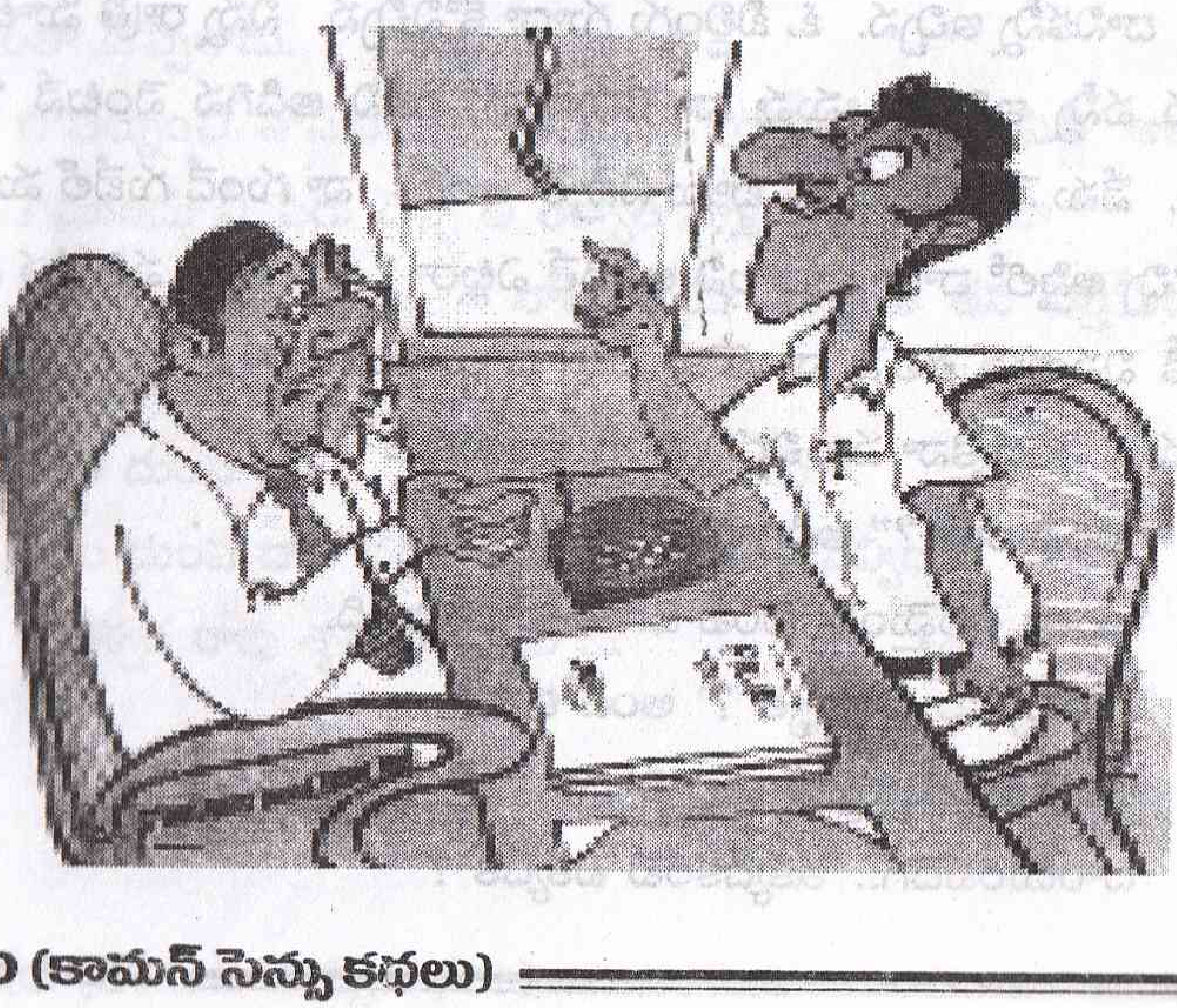
(ఆదివారం ఆంధ్రప్రభ - 4 నవంబర్, 2007)